ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **HKS sirup, a. s.**, se sídlem nám. Dr. E. Beneše 25/27, Holešov, zastoupen JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Wellnerova 1322/3C, Olomouc, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 19. 2. 2019, č. j. 65 Af 76/2017 - 60,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **8 228 Kč** k rukám jeho zástupce JUDr. Tomáše Vymazala, advokáta, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Celní úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „celní úřad“) rozhodnutím ze dne 2. 8. 2017, č. j. 7715-14/2017-580000-12, uznal žalobce vinným spácháním správního deliktu podle § 59 odst. 1 písm. a) zákona č. 307/2013 Sb., o povinném značení lihu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o povinném značení lihu“), porušením povinnosti stanovené v § 15 odst. 1 téhož zákona, a to za jednání popsané tak, že žalobce v období od 1. 1. 2016 do 28. 1. 2016 poté, co mu dne 31. 12. 2015 pozbylo platnosti zvláštní povolení k přijímání a užívání vybraných výrobků osvobozených od daně ze dne 13. 11. 2014 udělené Celním úřadem pro Zlínsky kraj (dále jen „zvláštní povolení“), skladoval v obci Horní Moštěnice v areálu společnosti Hanácká kyselka s.r.o. nejméně 5 650 litrů 96 % lihu v nádrži o objemu 10 016 litrů, tj. nakládal způsobem uvedeným v § 15 odst. 2 písm. c) zákona o povinném značení lihu s neznačeným lihem. Za tento delikt celní úřad uložil žalobci podle § 35 písm. d) a § 48 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a podle § 65 zákona o povinném značení lihu správní trest propadnutí věci - 5 650 litrů 96 % lihu, a rozhodl o tom, že vlastníkem vybraných výrobků se podle § 48 odst. 4 zákona o přestupcích

stává stát. Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 9. 2017, č. j. 53233-2/2017-900000-304.4, zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí celního úřadu potvrdil.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci, který rozsudkem ze dne 19. 2. 2019, č. j. 65 Af 76/2017 - 60, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud považoval za nedůvodný žalobní bod, v němž žalobce snášel argumenty pro závěr o tom, že mu v posuzované věci zvláštní povolení nezaniklo, i žalobní bod, v němž žalobce dovozoval, že ani případný zánik zvláštního povolení neměl na osvobození předmětného lihu od daně vliv, neboť okolností významnou pro osvobození od daně není platnost zvláštního povolení, ale pouze účel použití vybraných výrobků. Krajský soud dále neshledal důvodným ani žalobní bod, jímž žalobce brojil proti závěru správních orgánů o nenaplnění podmínek pro liberaci podle § 71 odst. 1 zákona o povinném značení lihu, ani žalobní bod, kde žalobce namítal porušení zásady *ne bis in idem*.

[4] Důvodným však shledal soud žalobní bod o nesprávnosti závěru správních orgánů, že v posuzované věci bylo vyloučeno upuštění od uložení správního trestu postupem podle § 43 odst. 2 zákona o přestupcích. Krajský soud se ztotožnil s žalobcem v tom, že uložení trestu propadnutí věci je podle § 65 zákona o povinném značení lihu obligatorní pouze tehdy, dospěje-li správní orgán k závěru, že podmínky § 43 odst. 2 zákona o přestupcích nejsou naplněny, tj. že je třeba pachatele přestupku potrestat. Je-li podle závěru správního orgánu na místě trest uložit, pak je povinen uložit trest propadnutí věci, a dále je oprávněn zvážit případné uložení pokuty. Prvotně je však nezbytné, obzvláště v případě, kdy se obviněný takového postupu dovolává, pečlivě zvážit okolnosti daného případu a možnost aplikace § 43 odst. 2 zákona o přestupcích. To však správní orgány obou stupňů neučinily a okolnostmi tvrzenými žalobcem se odmítly zabývat. Vyloučení možnosti aplikace § 43 odst. 2 zákona o přestupcích musí být podle krajského soudu výslovně zákonem o přestupcích, resp. zvláštním právním předpisem stanoveno. Výklad žalovaného, že samotná nepodmíněná formulace („se uloží“) brání možnosti upuštění od uložení trestu, je tedy nesprávný.

III.

[5] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[6] Podle názoru stěžovatele se správní orgány při rozhodování o druhu a výměře správního trestu propadnutí neznačeného lihu a možností upuštění od uložení správního trestu propadnutí věci dostatečně zabývaly okolnostmi projednávané věci, včetně okolností tvrzených žalobcem, a dospěly ke správnému závěru, že uložení správního trestu propadnutí věci podle § 65 zákona o povinném značení lihu je za daných okolností obligatorní, od uložení správního trestu propadnutí věci nebylo možno upustit, přičemž současně vzaly v úvahu závažnost přestupku a okolnosti jeho spáchání. Nelze tak souhlasit s krajským soudem v tom, že by správní orgány obou stupňů nezvážily okolnosti daného případu a možnost aplikace § 43 odst. 2 zákona o přestupcích, resp. že se okolnostmi tvrzenými žalobcem odmítly zabývat. Stěžovatel je přesvědčen (s přihlédnutím k důvodové zprávě ke změnovému zákonu č. 183/2017 Sb.), že formulace § 65 zákona o povinném značení lihu (v této právní normě zákonodárcem užitá dikce „se uloží“) brání možnosti upuštění od uložení správního trestu propadnutí neznačeného lihu. Nelze tak souhlasit s krajským soudem v tom, že vyloučení možnosti aplikace § 43 odst. 2

zákona o přestupcích musí být výslovně zákonem o přestupcích, resp. zvláštním právním předpisem stanoveno. Stěžovatel je tedy toho názoru, že správní orgány správně vyložily právní normu, kterou aplikovaly na projednávanou věc, a to konkrétně § 65 zákona o povinném značení lihu, a přihlédly přitom k § 43 odst. 2 zákona o přestupcích, upravující upuštění od uložení správního trestu.

[7] V souvislostech „ochrany veřejného zájmu“, resp. obligatorního uložení správního trestu propadnutí věci (neznačeného lihu), stěžovatel odkázal na důvodovou zprávu k zákonu o povinném značení lihu, na důvodovou zprávu k zákonu o přestupcích (§ 48) a na důvodovou zprávu ke změnovému zákonu č. 183/2017 Sb., z nichž plyne, že uložení správního trestu propadnutí neznačeného lihu je obligatorní, protože to vyžaduje ochrana veřejného zájmu (zájem společnosti, aby na daňovém území České republiky ve volném daňovém oběhu nebylo nakládáno s neznačeným lihem, a dále zájem společnosti na ochraně spotřebitele a jeho zdraví před zdravotně závadným a nejakostním lihem a na zamezení daňových úniků). Od uložení správního trestu lze upustit v případě, jestliže již samotné projednání věci před správním orgánem postačí k nápravě pachatele přestupku, za současného splnění ostatních podmínek ve smyslu § 43 odst. 2 zákona o přestupcích. V projednávané věci žalobce je zcela evidentní, že samotné projednání věci před správním orgánem nepostačí k nápravě pachatele přestupku. Jelikož zákon zakazuje nakládat s neznačeným lihem, nelze neznačený líh poté, co byl zjištěn a zajištěn správním orgánem (postupem podle § 58 zákona o povinném značení lihu), vrátit zpět do dispozice osoby, která nakládala s tímto neznačeným lihem před jeho zajištěním.

[8] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel na podporu svého názoru, že nebylo možné ve věci žalobce, který nakládal s neznačeným lihem v rozporu se zákonem, aplikovat § 43 odst. 2 zákona o přestupcích, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2020, č. j. 8 Afs 77/2020 - 30, ve kterém se Nejvyšší správní soud v obdobné věci plně ztotožnil s hodnocením provedeným správními orgány. Podle stěžovatele není ve věci žalobce žádných pochyb, že následek přestupku v podobě ohrožení chráněného zájmu nastal, přičemž následkem přestupku je již samotné porušení zákona o povinném značení lihu, které spočívá v samotném protiprávním nakládání s neznačeným lihem, neboť je tímto jednáním ohrožen chráněný zájem na kontrolovaném oběhu lihovin (lihu) na území státu a s tím související řádný výběr daně a ochrana zdraví spotřebitelů. Význam chráněného zájmu je značný s ohledem na jeho účel (absolutní kontrola oběhu lihu na území státu, s tím související řádný výběr daně a ochrana zdraví spotřebitelů), což se projevuje i v nastavení velmi vysoké horní hranice pokuty (5 000 000 Kč) a je tak vyloučeno hodnotit zákonem chráněný zájem jako méně významný a aplikovat § 43 odst. 2 zákona o přestupcích.

[9] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[10] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že uložení trestu propadnutí věci – lihu není obligatorní. Samotná formulace „se uloží“ v textu § 65 zákona o povinném značení lihu nebrání upuštění od uložení trestu. Pokud stěžovatel cituje důvodovou zprávu k zákonu o povinném značení lihu a odkazuje na účel zákona, pak je třeba konstatovat, že v této věci může být naplněn toliko jediný účel, a to účel daňový, neboť se jedná o líh, u nějž bylo nakládání řádně povoleno, ovšem formálním pochybením se z něj podle názoru stěžovatele (žalobce je i nadále názoru, že se přestupku nedopustil) stal neznačený líh. Těžko by pak mohl být spotřebitel jakkoliv zasažen či ohrožen daným lihem. Tuto situaci je třeba zásadně odlišit od metanolové aféry, na kterou stěžovatel poukazuje. Má-li pak být jediným účelem zabrání ochrana daňových zájmů státu, pak je třeba

konstatovat, že žalobce spotřební daň z daného lihu uhradil a rovněž mu bylo vydáno povolení pro zacházení s lihem. K důvodové zprávě k § 68 zákona o povinném značení lihu je třeba konstatovat, že to bylo novelizováno v souvislosti s přijetím přestupkového zákona, a pokud by měl zákonodárce zájem obligatornost uvedenou v důvodové zprávě zachovat, nepochybně by tak výslovně učinil. V této souvislosti lze opětovně poukázat na specifičnost tohoto případu, když neznačeným se líh měl stát z důvodu formálních pochybení, byla za něj obratem odvedena spotřební daň a žalobci bylo uděleno povolení pro nakládání s (tímto) lihem. Podle názoru žalobce, pokud jsou pochybnosti o výkladu právní normy, jak je tomu v tomto případě, je třeba v souladu s již namítanou zásadou in dubio pro libertate vycházet z toho výkladu, který je pro adresáty právních norem příznivější. Zde se tedy v přestupkovém řízení plně uplatní zásada in dubio pro reo. Podle názoru žalobce zajištění lihu neznamená automaticky jeho následné propadnutí. I líh, který byl zajištěn, lze vrátit do dispozice žalobce. Stěžovatelem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu naopak svědčí ve prospěch právního názoru žalobce. Žalobce proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] V posuzované věci je nesporné, že žalobce v okamžiku místního šetření celního úřadu dne 28. 1. 2016 skladoval ve své provozovně 5 650 litrů kvasného rafinovaného jemného lihu. Celní úřad nezpochybnil, že žalobce tento líh nakoupil v souladu se zákonem a v souladu s povolením k přijímání a užívání vybraných výrobků osvobozených od daně, které mu bylo uděleno dne 13. 11. 2014. Toto zvláštní povolení však pozbylo platnosti dne 31. 12. 2015. Líh skladovaný žalobcem se nacházel v nádrži o objemu 10 016 litrů, nejednalo se tedy o líh ve spotřebitelském balení ve smyslu § 5 zákona o povinném značení lihu. Líh, který není ve spotřebitelském balení, je podle § 15 odst. 2 písm. c) uvedeného zákona neznačeným lihem s výjimkou situací v tomto ustanovení taxativně uvedených. Nakládání s neznačeným lihem je přitom zakázáno § 15 odst. 1 citovaného zákona, přičemž „nakládáním s lihem“ se pro účely tohoto zákona rozumí mimo jiné jeho skladování (§ 6 zákona o povinném značení lihu). Žalobce byl proto uznán vinným spácháním správního deliktu podle § 59 odst. 1 písm. a) zákona o povinném značení lihu a podle § 35 písm. d) a § 48 zákona o přestupcích a podle § 65 zákona o povinném značení lihu mu byl uložen správní trest propadnutí věci.

[14] Žalobce v řízení před celním úřadem i v podaném odvolání poukazoval na existenci řady okolností, pro které bylo podle jeho názoru na místě upustit od potrestání podle § 43 odst. 2 zákona o přestupcích. Spornou je pak otázka, zda správní orgány za této situace měly povinnost zvážit okolnosti daného případu a možnost aplikace § 43 odst. 2 zákona o přestupcích. Celní úřad k tomu na str. 5 a 6 svého rozhodnutí pouze uvedl, že byly splněny podmínky propadnutí věci podle § 48 odst. 1 a 2 zákona o povinném značení lihu a v takovém případě právní úprava (§ 65) stanoví propadnutí neznačeného lihu jako obligatorní. Od uložení správního trestu propadnutí věci tedy celní úřad nemohl upustit, propadnutí neznačeného lihu nepodléhá správnímu uvážení. Stěžovatel se v odst. 1 na str. 12 žalobou napadeného rozhodnutí ztotožnil s výše uvedeným názorem celního úřadu a toliko dodal, že v dané věci byly splněny podmínky pro uložení správního trestu propadnutí věci, který za daných okolností stanoví zákon o povinném značení lihu obligatorně (nepodmíněná formulace) a jiný postup v dané věci nepřipouští.

[15] Podle § 48 odst. 1 zákona o přestupcích *lze propadnutí věci uložit jen, jde-li o věc, a) která byla ke spáchání přestupku užita nebo určena, b) kterou pachatel získal přestupkem nebo jako odměnu za něj, nebo c) kterou pachatel, byť i jen zčásti, nabyl za věc uvedenou pod písmenem b), pokud hodnota věci uvedené pod písmenem b) není ve vztahu k hodnotě nabyté věci zanedbatelná.* Podle odst. 2 téhož ustanovení *propadnutí věci lze uložit pouze tehdy, jde-li o věc náležející pachateli.*

[16] Podle § 65 zákona o povinném značení lihu *jsou-li splněny podmínky pro uložení propadnutí věci, která je neznačeným lihem, kontrolní páskou nebo padělkem kontrolní pásky, její propadnutí se uloží, a to i v případě, že její hodnota je v nápadném nepoměru k povaze přestupku.*

[17] Podle § 43 odst. 2 zákona o přestupcích *lze od uložení správního trestu též upustit, jestliže vzhledem k závažnosti přestupku, okolnostem jeho spáchání a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že již samotné projednání věci před správním orgánem postačí k jeho nápravě.* Z citovaného ustanovení vyplývá, že k upuštění od uložení správního trestu lze přistoupit v případě, že jsou splněny čtyři podmínky, a to že jak 1) závažnost přestupku, 2) okolnosti jeho spáchání, tak i 3) osoba pachatele vytváří důvodné očekávání, že 4) již samotné projednání věci postačí k nápravě pachatele. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně.

[18] Je třeba zdůraznit, že dosud je rozhodnou toliko otázka, zda má při ukládání trestu propadnutí neznačeného lihu vůbec místo úvaha o (ne)naplnění předpokladů pro případné upuštění od tohoto trestu dle § 43 odst. 2 zákona o přestupcích, či zda toho ustanovení nelze vzhledem k platné právní úpravě v § 65 zákona o povinném značení lihu vůbec použít (neboť tuto otázku již zodpověděl zákonodárce formulací naposledy uvedeného ustanovení). Nemohly by tak obstát kasační námitky ústící v, byť nikoli přímo vyslovený, závěr, že v této konkrétní věci nebyly shledány podmínky pro takový postup. Již z žalobou napadeného rozhodnutí je bezpečně zřejmé, že podle názoru stěžovatele nemá § 43 odst. 2 v tomto případě místo, a to vzhledem k formulaci § 65. Stěžovatel tak řadí tato kritéria „do jedné řady“, zatímco krajský soud je vnímá jako postupná (odst. 35 rozsudku) a dospívá k závěru, že správní orgán je povinen uložit trest propadnutí věci tehdy, pokud nejsou podmínky § 43 odst. 2 zákona o přestupcích naplněny.

[19] Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem krajského soudu, že z dikce § 65 zákona o povinném značení lihu (ostatně ani § 68, který upravoval uložení propadnutí věci do 30. 6. 2017, tedy v době, kdy došlo ke spáchání správního deliktu), nelze bez dalšího jednoznačně dovodit, že správní orgán, *jsou-li splněny podmínky pro uložení propadnutí věci,* obligatorně musí propadnutí věci uložit. Jak správně poukázal krajský soud, zákonodárce obdobnou formulaci použil např. v zákoně č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Zde je rovněž v § 125c odst. 5, 6 uvedena nepodmíněná formulace „se uloží“ (pokuta, zákaz činnosti), přesto v odst. 9 v druhé větě je uvedeno: *„Od uložení správního trestu podle odstavců 5 a 6 nelze v rozhodnutí o přestupku upustit.“* Rovněž lze zmínit i § 36a odst. 10 a 36b odst. 3 zákona č. 229/1992 Sb., o komoditních burzách, ve znění pozdějších předpisů. Z uvedeného je zřejmé, že samotná nepodmíněná formulace „se uloží“ nebrání možnosti upuštění od uložení trestu. Pokud by tomu tak bylo, byl by nadbytečný opakovaný výslovný důraz na nepřípustnost upuštění od tohoto trestu v uvedených právních úpravách. Vyloučení možnosti aplikace § 43 odst. 2 zákona o přestupcích tak musí být výslovně zákonem o přestupcích, resp. zvláštním právním předpisem stanoveno, aby bylo možné při ukládání sankce „upustit“ od úvahy o (ne)splnění podmínek pro upuštění od uložení správního trestu Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s názorem krajského soudu, že uložení trestu propadnutí věci podle § 65 zákona o povinném značení lihu je obligatorní pouze tehdy, dospěje-li správní orgán k závěru, že podmínky § 43 odst. 2 zákona o přestupcích nejsou naplněny, tj. že je třeba pachatele přestupku potrestat.

Je-li podle závěru správního orgánu na místě trest uložit, pak je povinen uložit trest propadnutí věci, a dále je oprávněn zvážit případné uložení pokuty.

[20] Právní výklad stěžovatele nepotvrzuje ani jím odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2020, č. j. 8 Afs 77/2020 - 30. V uvedené věci celní úřad uložil pachatelce pokutu ve výši 5 000 Kč a trest propadnutí celkem 5 litrů neznačeného lihu za spáchání přestupku podle § 64 odst. 1 písm. a) zákona o povinném značení lihu a přestupku podle § 59 odst. 1 téhož zákona. Krajský soud se pak zabýval tím, zda došlo k naplnění podmínek pro upuštění od potrestání podle § 43 odst. 2 zákona o přestupcích a dospěl přitom k závěru, že v případě pachatelky byla splněna pouze podmínka týkající se okolností spáchání přestupku (podmínka č. 2) a osoby pachatele (podmínka č. 3). Naopak nebyla splněna podmínka týkající se závažnosti přestupku (podmínka č. 1), kterou je nutné posuzovat ve světle § 38 zákona o přestupcích. V rámci řízení o kasační stížnosti pak tento závěr krajského soudu potvrdil i zdejší soud. Z odkazovaného rozsudku je pak zřejmé, že Nejvyšší správní soud obligatornost uložení propadnutí věci z předmětného ustanovení § 65 zákona o povinném značení lihu nedovodil, naopak se rovněž věcně zabýval naplněním podmínek pro upuštění od potrestání podle § 43 odst. 2 zákona o přestupcích. To, že jejich naplnění v konkrétní věci neshledal, není pro nyní řešenou otázku rozhodné. Podstatné je, že neshledal pojmovou nepřípustnost posouzení věci též se zřetelem k § 43 odst. 2 zákona o přestupcích. Pokud by tomu tak bylo, nepochybně by dovodil, že bylo při ukládání trestu propadnutí věci postupováno podle právní úpravy, která na danou věc nedopadá, což se nestalo. Nelze proto uvedeným rozsudkem argumentovat ve prospěch kasační stížnosti.

[21] V této souvislosti lze poukázat i na zásadu v pochybnostech ve prospěch (*in dubio mitius*). Předpokladem aplikace tohoto principu, a tedy mírnějšího postupu (*mitius*), je naplnění jeho hypotézy vyjádřené slovy *in dubio*. Tento princip se vztahuje na případy, kdy právní norma je neurčitá a umožňuje dvojí výklad, tedy vzbuzuje pochybnosti o svém obsahu, a zároveň tyto výklady jsou argumentačně srovnatelně obhajitelné. Za těchto podmínek je pak třeba se přiklonit k výkladu mírnějšímu, tedy takovému, který je šetrnější k ústavně zaručeným právům a svobodám (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 As 73/2011 - 316, či ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2006 - 155).

[22] Podle názoru Nejvyššího správního soudu je proto správný závěr krajského soudu o tom, že za situace, kdy se žalobce v průběhu správního řízení výslovně dovolával postupu podle § 43 odst. 2 zákona o přestupcích a uváděl řadu okolností, pro které bylo podle jeho názoru na místě upustit od potrestání, bylo povinností správních orgánů se těmito tvrzenými okolnostmi zabývat a zvážit možnost aplikace § 43 odst. 2 zákona o přestupcích. Krajský soud proto nepochybil, když žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[23] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[24] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má právo na náhradu nákladů, které mu vznikly v souvislosti s právním zastoupením. Náklady řízení sestávají z odměny advokáta za dva úkony právní služby ve výši 6 200 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti, vyjádření k doplnění kasační stížnosti) podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč

podle § 13 odst. 4 citované vyhlášky. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a citované vyhlášky), zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, tj. o 1 428 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení proto činí 8 228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu